

Šolsko blagó.

Kako naj se pri otrocih zbuja nrvnost.

1. Povest. Nežica je bila ravno šest let stara. Starši jo peljejo v šolo. Nežica je tedaj učenka. Vsaki dan gre v šolo. Le, kedar je kaj bolna, je domá. Čez nekoliko časa zna Nežica razločno govoriti, pisati, brati, številiti in moliti, in postane prav pridna deklica. Nežica je dobra učenka. Dobra učenka gre vsaki dan v šolo. Dobra učenka nikoli brez potrebe ne zamudi šole.

V šolo hoditi
Res je lepó,
Pridnost odgrinja
K sreči stezó.

2. Povest. Nežica gre vsaki dan v šolo. Pridno se usede na svoj kraj, položi tablico na klop in piše na njo, ali bere iz bukvic. Ko pride učenik v šolo, Nežica spodobno vstane in ga pozdravi. Pri nauku sedi Nežica ravno in tiho; ima roke pred sabo, gleda učeniku v oči, in posluša vse, kar učenik govori. Kedar je prašana, vstane in glasno in razločno govori. Nežica je pazljiva. Nežica je dobra učenka. Dobra učenka je pazljiva.

Pazljiv moraš biti,
Če hočeš se učiti.

3. Povest. Mala Nežica dela učeniku veliko veselja. Učenik jo ima zato prav rad. Domá Nežica bere iz bukvic, in spisuje naloge tako lepo, kolikor le more. Nikoli ne pride v šolo, da bi ne znala in ne imela spisanih šolskih reči. Ona je pridna. Nežica je dobra učenka. Dobra učenka je pridna.

Pridnost ima zlato dno,
Vsaka stvar se vjema ž njo.

4. Povest. Nežica pride vselej o pravem času v šolo. Nikoli ne pride prepozno. Njena tablica, pisna in berilna knjižica je čista in čedna. Nežica je redna. Nežica je dobra učenka. Dobra učenka je redna.

Red je duša vseh reči,
Slabo vse je, kjer ga ni.

5. Povest. Nežica ima obraz in roke vselej lepo umite, lasc lepo poravnane in počesane. Vsa njena obleka je čedna. Ona je čedna deklica. Nežica je dobra učenka. Dobra učenka je čedna.

Pridni, čedni vseh strani
Dobri so otroci vsi.

6. Povest. Nežica hodi mirno in tiho v šolo in iz šole domu. Nikoli se ne prepira in ne terga z drugimi učenkami. Z vsakim otrokom je ljubezni polna ali ljubeznjiva. Nežica je dobra učenka. Dobra učenka je ljubeznjiva do svojih součenk.

Cvetice vsaki dan nové
Ljubezni polno je sercé.

7. Povest. Zraven Nežice je sedela v šoli uboga deklica, ki ji je bilo ime Marica. Nežica je imela dve čertalici; uboga Marica pa ni imela nobene, ter reče Nežici: »Ljuba moja Nežica, prosim te, posodi mi eno čertalico! Nežica ji precej dá naj boljšo čertalico. Nežica je postrežljiva. Ona je dobra učenka. Dobra učenka je postrežljiva.

Ušecne so vsem
Postrežne rokó,
Utrinja se v njih
Pošteno sercé.

8. Povest. Preden gre Nežica zvečer spat, poklekne in lepo moli. Zahvaljuje Boga za vse, kar je po dnevu uživala. Prosi ga, da bi ji poslal angela varha, ki bi jo varoval tudi po noči. Kakor hitro pa se zjutraj zbudi, naj pred misli na Boga. Ga zahvaljuje, da jo je tako milostljivo ohranil in ji zopet dal ljubo zdravje in novo veselje. Obljube mu, da bode ves dan prav pridna in dobra, — in tudi potem misli večkrat na Boga, in se mu priporočuje. Nežica rada moli. Ona je dobra učenka. Dobra učenka rada moli in misli na Boga.

Radi moramo moliti —
Ako srečni hočmo biti.

Iz dnevnika nekega starega učitelja.

27. febr. Danes sem učencem zapisal na tablo za vajo v pisanji to le iz Vodnikovih pesmic:

Jablane, hruške
In druge cepé
Cepi v mladosti
Za stare zobé!

Natvora jeséni
Pretrudna zaspí,
Zato se pomladi
Vesela zbudí.

Vsake verstice, ki jih zapíšem učencem za vajo, jim jih popred na tanko razložim. Učenci ne smejo nikoli ne brati, ne pisati, česar dobro ne razumejo.

28. febr. Danes je bil zadnji dan mesca. Ta dan imam vselej dve opravili. Pervič se v šoli s učenci pogovorim, kako in kaj sem bil ž njimi v pretečenem mescu zadovoljen. Naj pridnejše pohvalim, in jim tudi dam kako podobico ali kak drug spominek v znamenje, da sem bil ž njimi posebno zadovoljen. Posebno hvalim tiste, ki se niso nikoli kaj med sabo razperli in so se radi imeli, zakaj ljubezen do bližnjega mora biti prva moč, ki naj globoko sega v odgojevanje. — Drugo moje opravilo je, da vsaki zadnji dan v mescu pregledam svoje denarne zadeve, to je, koliko sem temu pa unemu dolžan, in koliko si bom mogel na mesec še pritergati, da bodem dolgé plačal. Žalostno je to številjenje! Človek se trudi dan na dan, in na zadnje mu vendar še manjka naj bolj potrebnih reči za življenje, potem pa še sto drugih dosti potrebnih reči. Ta mesec sem si prihranil poldrugi goldinar, zato, ker sem nekaj več dobil plačila za duhovske opravila pri porokah, in ker sem si v postu tobak odrekel. — Jaz ne upam, da bi učitelji kterikrat dospeli do kaj prida boljše plače, zato se še nikdar nisem zanašal na prihodnje boljše čase, temuč le skerbim v sedanjem času za prihodnjega. Mislim si: „Bolje je hranjeno jajce, ko sneden vol“.